

Arrest

nr. 324 142 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 12 februari 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota's van de verzoekende partij, ingediend op 19 en 20 februari 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, geboren in het dorp Kanar, district Khaskunar te provincie Kunar. U verhuisde regelmatig en had een laatste woonplaats voor uw vertrek uit Afghanistan te Karte Char gelegen in de hoofdstad Kaboel.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Vooreerst verklaart u dat uw broer [M.] en uw paternale neef [E.] als vertalers werkten voor buitenlandse troepen die onder de toenmalige overheid te Afghanistan gestationeerd waren. Daarnaast werkte uzelf onder de voormalige regering binnen Buitenlandse Zaken en bij een verkiezingscommissie.

U verliet Afghanistan op 8 november 2022 en reisde o.m. via Iran, Rusland en Wit-Rusland. U diende op 12 juni 2023 te Duitsland een aanvraag tot internationale bescherming in, waarna een tweede aanvraag te België volgde op 20 juni 2023.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van voornoemde redenen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: kopieën van uw taskara en deze van uw drie dochters, de verblijfstitel van uw maternale tante te België, uw huwelijkscertificaat, attesten van uw broer [M.], attesten van uw paternale neef [E.], een huurovereenkomst van een woonst, een rekeningafschrift van uw maternale tante, foto's van uw werk, foto's van uw huwelijk, foto's van uw vrouw en kinderen, een foto van u, uw vader en uw broer en een USB-stick met foto's en video's.

Op 14 mei 2024 werden opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud per mail overgemaakt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst slaagde u er niet in om uw beweerde identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. Bij uw gehoor d.d. 18 april 2024 legde u immers enkel een kopie van een taskara neer. Gevraagd naar uw originele taskara beweert u dat u deze verloor te Afghanistan (CGVS, pg. 6). Gezien kopieën onderhavig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk kon het CGVS de authenticiteit ervan bijgevolg niet van nagaan. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt ((Zie de CIO Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Het ontbreken van een geloofwaardig en origineel identiteitsbewijs vormt aldus een negatieve indicatie met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Bovenstaande argumenten gelden eveneens voor (identiteits)documenten van uw beweerde familieleden. Daar u er niet in slaagt uw eigen identiteit ontegensprekelijk aan te tonen, kunt u de beweerde familieband met de personen vermeld op de andere (identiteits)documenten niet aantonen.

U vertelt dat uw broer [M.] in de periode van 2008 tot 2013 (CGVS, pg. 19, 20, 21) en uw paternale neef [E.] in de periode van 2005 tot 2013 (CGVS, pg. 21, 22) als tolk werkten. Terwijl uw broer zowel voor de Amerikaanse als Canadese overheid werkte (CGVS, pg. 19), tolkte uw neef enkel voor de Amerikaanse overheid (CGVS, pg. 21). Ter staving van beide tewerkstellingen legt u enkele (kopieën van) documenten neer, waaronder diverse certificaten en Amerikaanse rijbewijzen. Omwille van voornoemde redenen (cf. supra) is de bewijswaarde hiervan eerder relatief. Wat er van beide tewerkstellingen ook van zij, aangezien u de vermeende familieband met beide personen niet hard kunt maken, kan er evenwel geen geloof gehecht

worden aan de problemen die voor u uit deze zogenaamde tewerkstellingen zouden voortvloeien, wat ook blijkt uit onderstaande vaststellingen.

U vermoedt dat de telefonische bedreigingen door de taliban aan het adres van uw broer [M.] omwille van zijn werk als tolk begonnen in het jaar 2010 (CGVS, pg. 20). Deze bedreigingen worden evenwel op geen enkele manier ontegensprekelijk aangetoond waardoor deze een blote bewering blijven. Daarnaast valt het moeilijk te rijmen dat deze bedreigingen, niettegenstaande uw broer de laatste drie jaren als tolk (periode 2010-2013) nooit geen problemen kende met de taliban (CGVS, pg. 20, 21), volgens u wel de directe aanleiding waren voor zijn vertrek in 2013 naar de Verenigde Staten van Amerika (CGVS, pg. 20). Evenzo kan geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen die uw paternale neef [E.] omwille van zijn werk als tolk zou gekend hebben. Deze blijven eveneens een blote bewering, te meer u zelfs dient te erkennen dat u niet op de hoogte bent of uw neef wel daadwerkelijk problemen kende (CGVS, pg. 21). Gezien u de familieband niet ontegensprekelijk aantoont noch hun werk als tolk, gezien de vermeende bedreigingen blote beweringen blijven, gezien beide personen Afghanistan in het jaar 2013 reeds verlieten (CGVS, pg. 20, 21, 22) kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen als zou u jaren later in het jaar 2019 plotsklaps door de taliban bedreigd worden (CGVS, pg. 22), o.m. omwille van voornoemde redenen.

Voorts verklaart u dat u zelf problemen kende met de taliban omwille van uw tewerkstellingen bij de overheid, enerzijds als sociaal werker onder Binnenlandse Zaken (CGVS, pg. 23) en anderzijds als lid van de verkiezingscommissie (CGVS, pg. 24, 25). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>), blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt dat u als sociaal werker onder Binnenlandse Zaken instond voor het opstellen van de voorbereidende formulieren voor een taskara (CGVS, pg. 23) en dat u later lid was van de verkiezingscommissie en u (mede)verantwoordelijk was voor registratieapparaten die tijdens de verkiezingen werden gebruikt (CGVS, pg. 24, 25). U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U bent hier niet in geslaagd. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een essentiële en/of cruciale functie onder de toenmalige overheid bekleedde die de taliban dermate tegen de borst zou stoten. Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat u in de periode van 1392 tot 1394 (Gregoriaanse kalender: 2013 – 2016) (CGVS, pg. 22) huisbezoeken uitvoerde teneinde formulieren in te vullen ter voorbereiding van het opmaken van een taskara (CGVS, pg. 23). Dergelijke functie kan bezwaarlijk als aanstootgevend aanzien worden, te meer een taskara op vandaag binnen de hedendaagse Afghaanse maatschappij nog steeds een belangrijk document vormt om de identiteit van de onderdanen aan te tonen. Voorts verklaart u dat u rond het jaar 2019 één jaar voor de verkiezingscommissie werkte (CGVS, pg. 24, 25). Als lid van de verkiezingscommissie leerde u mensen werken met het registratieapparaat dat werd gebruikt (CGVS, pg. 24) en op de verkiezingsdag was u verantwoordelijk voor de telefooncentrale die gecontacteerd werd indien er zich problemen met de apparaten voordeden (CGVS, pg. 25). Dergelijke functie kan evenzo niet opgevat worden als een dermate essentiële functie binnen het toenmalige overheidsapparaat waarmee u de taliban directe en aanzienlijke schade berokkende. Het loutere feit dat u een filmpje bezorgde alwaar u korte tijd zichtbaar bent tijdens het uitoefenen van uw functie kan deze appreciatie allerminst wijzigen. Een vrees voor vervolging louter omdat u werkte voor de voormalige overheid maakt u aldus niet aannemelijk.

Bovendien zijn ook uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt weinig aannemelijk.

Vooreerst verklaart uzelf dat u pas geconfronteerd werd met vervolgingsfeiten toen u in de media kwam als lid van de verkiezingscommissie (CGVS, pg. 25, 26). Gezien u tussen beide tewerkstellingen vier jaar aan de universiteit studeerde (CGVS, pg. 24) is het allerminst aannemelijk dat u zoveel jaar later problemen met de taliban krijgt omwille van uw (niet-essentiële) tewerkstelling als sociaal werker bij Binnenlandse Zaken.

Voorts slaagt u er geenszins in om concreet te benoemen waarom u problemen hebt omwille van uw tewerkstelling als lid van de verkiezingscommissie. Wanneer u dienaangaande doorheen het gehoor wordt

bevraagd antwoordt u telkenmale naast de kwestie en geeft u aan dat u geviseerd werd omdat u in de media kwam (CGVS, pg. 25, 26). Het feit dat u er zelf niet in slaagt om aan te geven wat de concrete aanleiding van uw vrees is ondergraaft uw vermeende vrees dermate.

Het CGVS stelt verder vast dat het gegeven dat u plotsklap aangeeft, niettegenstaande u eerder verklaarde pas problemen gekend te hebben vanaf 2019 (CGVS, pg. 25, 26), dat u mogelijks reeds in 2018 werd bedreigd middels één à twee telefoontjes (CGVS, pg. 26, 27), dewelke tevens een blote bewering blijft, uw geloofwaardigheid andermaal aantast.

Daarenboven stelt het CGVS ernstige vragen rond het huisbezoek door de taliban in 2020 die, naar uw verklaringen, het eerste probleem was waarmee u geconfronteerd werd (CGVS, pg. 26). Alwaar u aanvankelijk aangeeft dat u de datum en maand niet kent waarin de aanval plaatsvond (CGVS, pg. 26, 28) gist u uiteindelijk dat het voorval ergens midden 2020 moet gebeurd zijn (CGVS, pg. 29). De vaststelling dat u er niet in slaagt om een dermate belangrijke gebeurtenis in uw leven en binnen uw asielrelaas bij benadering te lokaliseren in tijd komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Daarnaast acht het CGVS het ongeloofwaardig noch aannemelijk dat de taliban, gelet op uw niet-essentiële tewerkstellingen, onmiddellijk overgaat tot brute actie en uw woonst te Kaboel (CGVS, pg. 9) met tien gewapende mannen om 10.00 uur 's morgens bezoeken (CGVS, pg. 27). Gezien de toenmalige overheid toentertijd nog aan de macht waren de risico's voor de taliban om geconfronteerd te worden met politie en/of leger immers navenant. Voornoemde vaststellingen gecombineerd met het feit dat u het ene moment verklaart dat de taliban u tijdens het huisbezoek aanvielen (CGVS, pg. 26) om het andere moment te poneren dat u niet aanwezig was (CGVS, pg. 27, 28) dragen ertoe bij dat er geen geloof gehecht kan worden aan dit door u beweerde incident. Het door u bezorgde nieuwsfilmpje kan voornoemde appreciatie niet wijzigen. Immers, vooreerst worden de protagonisten binnen het filmpje niet geïdentificeerd waardoor hun identiteit onzeker is en een familieband met u bijgevolg niet aangetoond kan worden. Daarenboven is er doorheen het filmpje enkel sprake van een bende gewapende dieven en wordt uw relaas, als zouden deze personen eveneens naar u, uw vader en uw broer gevraagd hebben (CGVS, pg. 28), hiermee allerminst ondersteund noch bevestigd. De bewijswaarde van het filmpje is in deze derhalve onbeduidend.

Voorts doen uw verklaringen als zou u na de aanval nog zes maanden dagelijks in een winkel gewerkt hebben (CGVS, pg. 12) evenzo afbreuk aan het bestaan van enige vrees. Immers, indien de taliban u daadwerkelijk zochten, quid non, kan verwacht worden dat u bepaalde veiligheidsmaatregelen inbouwde. Echter, u bleef participeren aan het openbare, maatschappelijke leven waardoor u het bestaan van een werkelijke vrees andermaal ondermijnt.

Ten slotte getuigt het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen met uitzondering van Duitsland (CGVS, pg. 18) waar u bovendien de beslissing niet heeft afgewacht van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Uw documenten weten voornoemde appreciatie niet te wijzigen. De kopieën van de taskara's van uw dochters tonen hoogstens hun identiteit aan maar voegen verder niets toe aan uw asielmotieven. Dit geldt eveneens voor uw huwelijkscertificaat en de huurovereenkomst van een woonst die hooguit kunnen aantonen dat u te Afghanistan getrouwd ben en dat u te Afghanistan een huurovereenkomst sloot. Inzake alle neergelegde foto's (eveneens op USB-stick) moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze mogelijk door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De attesten mbt. uw werk staven uw activiteiten in Afghanistan doch laten niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van het asielmotief.

De verblijfstitel van uw tante, waarvan uw familiale band niet werd aangetoond, duiden vervolgens enkel aan dat ze een verblijfstitel heeft te België tot 10/07/2027 terwijl het afschrift van het rekeninguittreksel hooguit wijst op een contactmoment met de bank Belfius.

Per mail d.d. 14 mei 2024, ten slotte, werden post factum opmerkingen omtrent de notities van het persoonlijk onderhoud geformuleerd. Er dient te worden vastgesteld dat de opmerkingen enkel en alleen grammaticale

en spellingscorrecties betreffen, evenals enkele kleine inhoudelijke correcties. Deze gaan evenwel niet over de kern van uw asielrelaas en kunnen bijgevolg de bovenstaande vaststelling inzake uw asielmotieven niet in positieve zin ombuigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202402/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf) (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%.

Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in

verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist an_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023,

beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_2

0231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanbul, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het

openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar de *“EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024”*. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet besluiten dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

3. Beoordeling

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de formele motiveringsplicht en stelt dat de bestreden beslissing hier niet aan voldoet.

Hierna benadrukt verzoeker dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Vervolgens gaat hij in op de motieven waarom geen geloof wordt gehecht zijn vluchtrelaas en tracht hij deze motieven te weerleggen.

In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van het *“beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Hij voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) onterecht weigert hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij citeert uit een UNHCR-rapport van 6 augustus 2013 met als titel *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”*. Hij betoogt dat hieruit blijkt dat er duidelijk een *“algemeen probleem”* is in Afghanistan. Voorts betoogt hij dat het CG *“geenszins”* rekening heeft gehouden met zijn profiel en persoonlijke situatie bij de beoordeling van het risico en alleen maar kijkt naar het geografisch risico. Vervolgens citeert hij uit het *“recentste”* rapport van EASO (EUAA) van 11 november 2021 en betoogt hij dat hieruit blijkt dat afgewezen asielzoekers gevaar lopen bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij wijst er vervolgens zonder meer op dat op 30 december 2021 de organisatie Asylos ook een landeninformatierapport over de situatie in Afghanistan publiceerde. Hierna verwijst hij naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 waaruit volgens hem blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. Dit is in casu niet het geval, zo stelt verzoeker, gezien hij afkomstig is uit Baghlan en deze regio nog steeds wordt beschouwd als zeer onstabiel. Vervolgens betoogt hij: *“Het CGVS stelt dat dient onderzocht te worden of hij over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 in rekening genomen.”* Vervolgens zet hij uiteen wat volgens hem uit dit rapport blijkt. De veiligheidssituatie in Afghanistan is in 2015 achteruit gegaan en hierin wordt bevestigd dat er nog steeds veel regionale verschillen bestaan waardoor elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Hij schetst de veiligheidssituatie zoals deze volgens hem bestond geruime tijd voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Ten slotte citeert verzoeker uit het reisadvies voor Afghanistan op de website van de FOD Buitenlandse Zaken.

De Raad ziet niet in hoe artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, dat algemeen de bevoegdheden van de commissaris-generaal opsomt, werd geschonden door de bestreden beslissing en verzoeker legt het ook niet uit.

Verzoeker preciseert niet welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

De bestreden akte is duidelijk in feite en in rechte gemotiveerd. Verzoeker zet niet uiteen waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

Verzoeker laat na uiteen te zetten welke bepaling van het Vluchtelingenverdrag hij geschonden acht. De Raad gaat er vanuit dat hij artikel 1 bedoelt. Zijn kritiek wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dat naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag verwijst.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban enerzijds omdat zijn broer M. en zijn paternale neef E. tot 2013 als tolk werkten voor de buitenlandse troepen die onder de toenmalige overheid in Afghanistan gestationeerd waren en anderzijds omdat hijzelf voor de voormalige Afghaanse overheid heeft gewerkt, met name voor binnenlandse zaken (bureau voor taskara's) en voor de verkiezingscommissie 'Independent Commission of Election' die in 2019 de verkiezingen organiseerde.

Verzoekers broer M. en zijn paternale neef E. verlieten in 2014 Afghanistan en verblijven in de Verenigde Staten. Zij werden beiden bedreigd door de taliban waardoor ze naar de Verenigde Staten werden gebracht. Nadat verzoekers broer en paternale neef Afghanistan hadden verlaten, ontving verzoeker in 2018 één tot

twee dreigtelefoontjes van de taliban waarin ze zeiden dat zijn broer voor de Amerikanen werkte en dat ze allemaal ongelovigen waren.

Bij het bureau voor taskara's was verzoeker van 2013 tot 2016 verantwoordelijk voor het opstellen van voorbereidende formulieren voor een taskara. Bij de verkiezingscommissie was verzoeker rond 2019 afgevaardigde van de teamleider en trainde hij mensen hoe een registratieapparaat werkt dat werd gebruikt tijdens de verkiezingen. Op de dag van de verkiezingen was verzoeker verantwoordelijk voor de telefooncentrale als er problemen waren met voormeld apparaat. Hij werkte één jaar voor deze commissie, tot december 2019.

Tijdens zijn werk voor de verkiezingscommissie verschenen verzoekers foto's en video's in de media waarna hij werd bedreigd door de taliban die verzoeker verweten zich af te zetten tegen de islam. In 2020 vielen de taliban 's ochtends om 10 uur met 10 gewapende personen het huis van verzoeker en zijn familie in Kaboel binnen. Na de aanval informeerde verzoekers familie het politiekantoor en belde ze de media waarop Shamshad televisiekanaal kwam. Verzoekers schoonmoeder en paternale oom spraken met de media. De politie stelde een rapport op en vertrok. Verzoeker en zijn familie verhuisden hierop in 2020 naar de Gulbahar-toren. In 2021 werkte verzoeker nog zes maanden in een winkel in Gulbahar. Hij stopte met werken en dook onder omdat hij na de machtsovername zag dat de taliban in het begin genade gaven aan mensen maar deze mensen later ontvoerden en doodden. De laatste maanden voor zijn vertrek woonde verzoeker in Karte Char in de hoofdstad Kaboel bij een paternale oom van zijn vader. Toen verzoeker een smokkelaar had gevonden ontvluchtte hij Afghanistan. Zijn familie in Afghanistan heeft momenteel geen problemen. Verzoekers schoonmoeder die na de aanval op het huis in de media verscheen verblijft ook in België.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) is van oordeel dat verzoekers aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Ter terechtzitting werd een originele e-taskara neergelegd van verzoeker die dezelfde vermeldingen bevat als de kopie ervan die verzoeker heeft neergelegd bij het CG. Op de vraag van de voorzitter hoe het komt dat deze pas nu wordt neergelegd, antwoordt verzoeker dat door verhuizingen in Afghanistan zijn spullen verloren zijn gegaan. Hij heeft dan aan zijn familie gevraagd om nog eens te zoeken en zij hebben alles nog eens grondig doorzocht en de e-taskara gevonden. Deze originele taskara werd meegebracht door iemand die vanuit Afghanistan naar hier kwam via gezinshereniging.

Zelfs nu verzoekers identiteit vaststaat en zelfs als wel degelijk wordt aangenomen dat de door verzoeker bij het CG neergelegde documenten (stukken 7 en 9 in het rechtsplegingsdossier, waarvan de originele bij het CG getoond werden) de tewerkstelling in Afghanistan aantonen van verzoekers broer en neef voor de buitenlandse troepen in Afghanistan van 2005/2008 tot 2013 alsook hun verblijf in de Verenigde Staten vanaf 2021 alsook hun verwantschapsband met verzoeker, dan nog is verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig gezien zijn verklaringen, opgenomen in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 26 januari 2024 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 18 april 2024 en die worden weergegeven in de bestreden beslissing met een beoordeling. De Raad bespreekt ze hieronder en bekijkt verzoekers kritiek hierop.

Ten eerste, voor wat betreft de tewerkstelling van verzoekers broer en neef als tolk voor de buitenlandse troepen in Afghanistan van 2005/2008 tot 2013, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat zij hiervoor in deze periode bedreigingen ontvingen van de taliban. Het betreft enkel blote beweringen en verzoeker kon niet duidelijk omschrijven wanneer zijn broer bedreigingen ontving. Hij stipte, in tegen-stelling tot wat hij opwerpt in zijn verzoekschrift, wel degelijk 2010 aan: *"het was misschien in 2010"*, (CG, gehoorverslag, p.20). Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij samenwoonde met zijn broer en neef in één huis en dat de taliban *"ons meermaals bedreigd [hebben] via dreigbrieven en zeiden dat ze moesten stoppen met hun werk"*. Bij het CG verklaart verzoeker voor wat betreft zijn broer dan weer dat het gaat over telefonische bedreigingen en dat deze na verhuisd te zijn naar Kaboel waar hij nog werkte gedurende 3 jaar (CG, ibidem), geen enkel probleem gekend heeft totdat hij vertrok uit Afghanistan (*"Na Kunar verhuisde uw broer terug naar Kaboel, wat gebeurde er te Kaboel? In Kaboel gebeurde er niets"*, CG, ibidem). Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat problemen met de taliban dan voor verzoekers broer de aanleiding waren voor zijn vertrek in 2013 naar de Verenigde Staten (CG, gehoorverslag, p. 20). Voor wat betreft zijn neef die nochtans samen met verzoeker in één huis woonde, heeft verzoeker bij het CG verklaard: *"Misschien had hij veel problemen maar ik weet niet wat zijn problemen waren"* (CG, gehoorverslag, p.21) en op de vraag of deze de problemen vermeldde die hij had, antwoordde verzoeker, *"Nee, hij vertelde me niets"* (CG, ibidem). Verzoeker kan het voormelde bezwaarlijk onderuit halen door zijn eenvoudige stelling in zijn verzoekschrift dat het geenszins gaat om blote beweringen en dat hij gewoon eerlijk antwoordde op de vraag welke problemen zijn neef kende. Overigens blijkt uit het gehoorverslag wel degelijk dat verzoeker heeft gesteld dat zijn broer en neef Afghanistan hebben verlaten in 2014 (CG, gehoorverslag, pp.14-15) en niet in 2013, zoals verzoeker ten onrechte opwerpt in zijn verzoekschrift.

Verder blijkt uit de stukken die verzoeker heeft neergelegd bij het CG en bij de Raad (kopie van de Amerikaanse paspoorten en rijbewijzen van verzoekers broer en neef alsook verklaringen, foto's en stukken die hun verwantschap met verzoeker moeten aantonen) niet dat zijn broer of zijn neef in de Verenigde Staten werden erkend als vluchteling wegens hun werkzaamheden als tolk voor de buitenlandse troepen in de periode 2005/2008-2013 en de problemen die ze hierdoor zouden hebben ondervonden met de taliban, hoewel hij dit wel verklaard heeft voor wat betreft zijn broer. Uit de neergelegde stukken blijkt voorts dat verzoekers broer en neef sedert 2021 een Amerikaans rijbewijs hebben alsook een Amerikaans paspoort, geldig van 2021 tot 2031. Er wordt derhalve niet aangetoond dat verzoekers broer en neef sedert 2014 in de Verenigde Staten verblijven zoals verzoeker verklaard heeft, laat staan dat zij daar het statuut van vluchteling zouden hebben ontvangen. De Raad neemt hierbij akte van verzoekers verklaringen bij het CG dat er veel van zijn familieleden in het buitenland wonen (CG, gehoorverslag, p.14), zoals ook zijn schoonmoeder die in België woont (en van wie evenmin wordt aangetoond dat zij of haar echtgenoot een internationaal beschermingsstatuut kreeg). Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, die in november 2022 Afghanistan verliet, zelf bedreigingen ontving vanwege de taliban omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broer en zijn neef voor de buitenlandse troepen in de periode 2005/2008-2013 en dat dit (mede) de aanleiding was van zijn vertrek uit Afghanistan. Dit blijkt vooreerst uit de volgende passage op p.18 van het gehoorverslag bij het CG, waaruit blijkt dat hij dergelijke bedreigingen niet vermeldde hoewel het CG tweemaal aandringt:

"Ik ga nu luisteren naar de redenen van uw vertrek uit Afghanistan. Begin bij het begin, vertel me het hele verhaal, alles wat ik moet weten om te begrijpen wat gebeurd is. Wees zo precies mogelijk. Noem mensen en plaatsen bij naam

Wanneer ik in de commissie werkte, mijn foto's en video's kwamen in de media. Daardoor kreeg ik bedreigingen en ze vertelden dat ik mij afzette tegen Islam. Ik weet niet waar ze mijn nummer haalden. Ik kreeg bedreigingen. Deze bedreigingen kreeg ik. Wanneer ze stopten op een dag, het was 10 uur 's ochtogens, tien mensen kwamen naar ons huis met pistolen. Gelukkig op die dag zowel ik, mijn broer als mijn vader waren niet thuis. Ze checkten elke kamer, twee personen checkten elke kamer en ze vroegen waar zijn [I.], [M.] en [A.]. Ze konden ons niet vinden thuis. Gelukkig namen ze enkel een armband van ons huis en vertrokken. Dan kreeg ik een bericht dat ik niet naar huis moest komen. Daarnaast op drie andere momenten probeerden ze me aan te vallen. Ze kwamen naar huis maar slaagden niet. Daarna verhuisde we naar Gulbahar. Ik bleef er tot mijn vertrek. Ze wilden me vermoorden. Vandaar verbleef ik er in het geheim.

Zijn er nog problemen waardoor u Afghanistan verliet?

Nee, er waren geen andere redenen waarom ik Afghanistan verliet. Dit was de enige reden. Ik kon er niet vrij leven. Ik moest in het geheim van de ene naar de andere plaats. Afghanistan kwam een gevangenis voor mij.

Zijn er nog redenen waarom u niet terug kan naar Afghanistan?

Nee, er zijn geen andere redenen."

Wat later in zijn gehoor maakt verzoeker dan weer gewag van telefonische bedreigingen vanwege de werkzaamheden van zijn broer waarover hij echter niet meer dan vage en stereotiepe verklaringen aflegde. Van een persoon die heeft verklaard vier jaar universiteit te hebben gevolgd, richting economie (CG, gehoorverslag, p.12), kan toch worden verwacht dat hij concrete en duidelijke verklaringen aflegt over wat hem is overkomen en wanneer. Hij verklaarde echter over het tijdstip van de telefonische bedreigingen, "de datum ken ik niet" en vervolgens poneerde hij : "Maar het is mogelijk dat het 2018 was dat ze begonnen" (CG, gehoorverslag, p.26). Op de vraag "ontving u veel telefonische bedreigingen", antwoordde verzoeker, "Nee, ongeveer 1 à 2 keer" en op de vraag wat ze zeiden, antwoordde verzoeker "Ze zeiden dat uw broer voor de Amerikanen werkte en dat u allemaal ongelovigen zijn. Het is toegelaten om uw hoofd te hakken. Op dat moment werkte ik nog niet in de commissie" (CG, gehoorverslag, p.27). De Raad ziet niet in waarom de taliban, nadat verzoekers broer is vertrokken naar de Verenigde Staten in 2014 en deze de laatste 3 jaar voor zijn vertrek in 2014 uit Afghanistan geen problemen ondervond met de taliban, plots verzoeker telefonisch zouden bedreigen in 2018 wegens de werkzaamheden van zijn broer die ongeveer 5 jaar geleden een einde namen. De Raad ziet niet in waarom de taliban verzoeker zouden viseren, die in 2018 niet meer aan het werk was voor het bureau van taskara's (zie infra) en nog niet aan het werk was voor de verkiezingscommissie zoals verzoeker overigens zelf benadrukte tijdens zijn gehoor (CG, gehoorverslag, p. 27). Dat hij in 2018 al bedreigingen zou hebben ontvangen staat ook haaks op verzoekers verklaringen dat hij voor 2019 geen bedreigingen ontving (CG, gehoorverslag, p. 22) en dat ze pas een aanvang namen "wanneer zaken gepubliceerd werden in de media , wanneer ik in de commissie was in 2019" (CG, gehoorverslag, ibidem). Het is weinig aannemelijk dat zijn korte verschijning in de media in 2019 plotsklaps de katalysator was voor de taliban om terug te komen op de activiteiten van verzoekers broer en neef die zoals gezegd in 2014 Afghanistan verlaten hebben, waarbij verzoekers broer geen problemen kende gedurende de periode van drie jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan en verzoeker niets afwist van mogelijke problemen die zijn neef zou gehad hebben met de taliban.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekers familieleden, waaronder zijn vader, moeder en broer over wie hij heeft verklaard dat hij ongeveer 19 à 20 jaar oud is (CG, gehoorverslag, p.11) nog in Kaboel leven en op de vraag *“Hoe gaat het momenteel met uw familie in Afghanistan?”*, antwoordde, *“Ze zijn goed”* (CG, gehoorverslag, ibidem). Niet alleen ondervindt verzoekers familie dus geen problemen omwille van verzoekers vertrek als voormalige overheidswerker, ook ondervinden ze schijnbaar geen problemen omwille van de vroegere werkzaamheden van verzoekers oudere broer en neef als tolk voor de buitenlandse troepen in de periode 2005/2008 tot 2013.

Ten tweede, voor wat betreft verzoekers eigen tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid, gelet op de bronnen waarnaar wordt verwezen, stelt het CG terecht : *“Uit de beschikbare informatie (...) blijkt dat personen die vroeger tot de voormalige overheid behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Uit de aanwezige informatie blijkt evenwel niet dat er in het algemeen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie.”*

Verzoekers taken als overheidsmedewerker betreffen enerzijds zijn werk voor het bureau van taskara's van 2013 tot 2016 (1) en anderzijds zijn werkzaamheden voor de verkiezingscommissie (2) rond het jaar 2019, dit gedurende één jaar, waarbij ze einde kenden in december 2019. Met betrekking tot (1) betwist verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing niet dat dit inhield dat hij als sociaal werker onder het departement Binnenlandse Zaken instond voor het opstellen van de voorbereidende formulieren voor een taskara en dat hij huisbezoeken uitvoerde teneinde formulieren in te vullen ter voorbereiding van het opmaken van een taskara. Alleszins vindt dit steun in het gehoorverslag van het CG (p. 23). Met betrekking tot (2) betwist verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing niet dat dit inhield dat hij mensen leerde werken met het registratieapparaat dat werd gebruikt en op de verkiezingsdag verantwoordelijk was voor de telefooncentrale die gecontacteerd werd indien er zich problemen met de apparaten voordeden. Alleszins vindt dit steun in het gehoorverslag van het CG (p. 24-25).

De Raad kan het CG dan ook redelijkerwijs volgen waar in de bestreden beslissing voor wat betreft (1) en (2) wordt overwogen: *“Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een essentiële en/of cruciale functie onder de toenmalige overheid bekleedde die de taliban dermate tegen de borst zou stoten.”* Verzoeker kan dit alles niet in een ander daglicht stellen door van oordeel te zijn dat (1) wel als aanstootgevend kan worden beschouwd, aangezien hij bij gezinnen thuis ging. De Raad ziet niet in waarom dit het geval is en verzoeker legt ook niet uit waarom het afleggen van huisbezoeken om nuttige informatie te verzamelen voor het opstellen van taskara's aanstootgevend is, te meer het CG specifiek voor (1) in de bestreden beslissing er nog aan toevoegde: *“te meer een taskara op vandaag binnen de hedendaagse Afghaanse maatschappij nog steeds een belangrijk document vormt om de identiteit van de onderdanen aan te tonen”*. Verzoeker laat deze overweging totaal ongemoeid waardoor ze overeind blijft. Voor wat betreft (2) toont verzoeker met zijn overigens terecht opmerking dat hij geen lid was van de verkiezingscommissie, zoals het CG ten onrechte stelt in de bestreden beslissing, maar wel een *“deputy teamleader”*, niet aan dat hij een essentiële en/of cruciale functie onder de toenmalige overheid bekleedde, gezien de inhoud van de functie die het CG wel correct weergeeft in de bestreden beslissing en die verzoeker niet betwist. Verzoeker is in zijn verzoekschrift van oordeel dat het wel degelijk een essentiële functie betrof waarmee hij de taliban directe en aanzienlijke schade berokkende, maar hij concretiseert dit niet nader. De Raad ziet niet in waarom het op de USB-stick bezorgde nieuwsfilmpje zijn stelling nader bevestigt als het CG hierover in de bestreden beslissing stelt: *“Het loutere feit dat u een filmpje bezorgde alwaar u korte tijd zichtbaar bent tijdens het uitoefenen van uw functie kan deze appreciatie allerminst wijzigen.”* Verzoeker gaat niet in op deze beoordeling die steun vindt in het betrokken filmpje – waarin verzoeker zo'n 35 seconden te zien valt, voornamelijk vanop zijn rug en waarbij hij niet wordt geïnterviewd – waardoor ze overeind blijft.

Verzoeker heeft voor wat betreft (1) verklaard dat hij gedurende de periode 2013-2016 geen problemen kende. Er kwam een einde aan deze tewerkstelling omdat zijn contract beëindigd werd (CG, gehoor-verslag, pp. 5-6). In 2019, na vier jaar universiteit, begon hij dan te werken voor de verkiezings-commissie (2). Ook aan deze tewerkstelling kwam eind december 2019 een einde wegens het aflopen van het contract (CG, gehoorverslag, p.12) Verzoeker geeft aan dat zijn problemen met de taliban begonnen toen hij in de media kwam maar slaagt er niet in te duiden waarom zijn tewerkstelling voor de verkiezingscommissie een probleem was voor de taliban, dit ondanks aandringen van het CG:

“Welke problemen kende u omwille van uw werk in de commissie?

Dit was de reden van de problemen. Ik werkte in de commissie en ik werd in de media getoond.

Waarom was dit een probleem?

Omdat ik in de media kwam en mijn gezicht herkenbaar was. Mensen konden me herkenbaar zien.

Waarom was deze tewerkstelling een probleem?

Het probleem was, dat wanneer ik op televisie kwam dat ik geviseerd werd, ervoor nooit. Ervoor bedreigden ze me maar nadat ik op televisie kwam, daarna vonden ze mijn huis en kwamen ze naar mijn huis.

Waarom was deze job voor hen een probleem?

Ik weet niet welke problemen ze hebben maar het is door die job. Waarom deden ze niets als ik in de taskara plaats werkte?" (CG, gehoorverslag, pp. 25 en 26).

Op de vraag wanneer zijn problemen met de taliban voor het eerst begonnen, verwijst verzoeker naar een aanval op zijn huis door de taliban die hij uiteindelijk midden 2020 situeert, nadat hij was gestopt met zijn werk voor de verkiezingscommissie (CG, gehoorverslag, p.26). De volgende vaststellingen in de bestreden beslissing over deze aanval vinden steun in het gehoorverslag van het CG en in de USB-stick die verzoeker heeft neergelegd en ze zijn ook niet kennelijk onredelijk gezien de machtsverhoudingen in Kaboel in 2020, waardoor de Raad zich er bij aansluit:

"Alwaar u aanvankelijk aangeeft dat u de datum en maand niet kent waarin de aanval plaatsvond (CGVS, pg. 26, 28) gist u uiteindelijk dat het voorval ergens midden 2020 moet gebeurd zijn (CGVS, pg. 29). De vaststelling dat u er niet in slaagt om een dermate belangrijke gebeurtenis in uw leven en binnen uw asielrelaas bij benadering te lokaliseren in tijd komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Daarnaast acht het CGVS het ongeloofwaardig noch aannemelijk dat de taliban, gelet op uw niet-essentiële tewerkstellingen, onmiddellijk overgaat tot brute actie en uw woonst te Kaboel (CGVS, pg. 9) met tien gewapende mannen om 10.00 uur 's morgens bezoeken (CGVS, pg. 27). Gezien de toenmalige overheid toentertijd nog aan de macht waren de risico's voor de taliban om geconfronteerd te worden met politie en/of leger immers navenant. Voornoemde vaststellingen gecombineerd met het feit dat u het ene moment verklaart dat de taliban u tijdens het huisbezoek aanvielen (CGVS, pg. 26) om het andere moment te poneren dat u niet aanwezig was (CGVS, pg. 27, 28) dragen ertoe bij dat er geen geloof gehecht kan worden aan dit door u beweerde incident. Het door u bezorgde nieuwsfilmpje kan voornoemde appreciatie niet wijzigen. Immers, vooreerst worden de protagonisten binnen het filmpje niet geïdentificeerd waardoor hun identiteit onzeker is en een familieband met u bijgevolg niet aangetoond kan worden. Daarenboven is er doorheen het filmpje enkel sprake van een bende gewapende dieven en wordt uw relaas, als zouden deze personen eveneens naar u, uw vader en uw broer gevraagd hebben (CGVS, pg. 28), hiermee allerminst ondersteund noch bevestigd. De bewijswaarde van het filmpje is in deze derhalve onbeduidend."

Dat zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk is, blijkt des te meer uit het feit dat verzoeker na deze aanval in 2020 nog ongeveer twee jaar wacht alvorens Afghanistan te verlaten in november 2022, en na de aanslag op het huis nog zes maanden werkt in een winkel tot augustus of september 2021 (CG, gehoorverslag, p.12). Verzoeker verklaarde dat toen die video uitkwam, het een risico was voor hem dat de taliban hem zouden pakken en dat hij zich daarom moest opsluiten nadat er einde kwam aan zijn tewerkstelling in een winkel (CG, gehoorverslag, pp.12-13), die blijkbaar zonder problemen verlopen is. De Raad ziet niet in waarom verzoeker na de aanslag zes maanden onbevreesd in een winkel werkt en ook geen problemen kent maar daarna vreest voor de taliban en zich gedurende anderhalf jaar opsluit. Dit alles klemt des te meer gezien "de video" verspreid werd "in de media", *wanneer ik in de commissie was in 2019*."

Dat zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk is vloeit bovendien voort uit de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen bij het CG blijkt dat hij eerst met een visum naar Iran trekt, vervolgens met een studentenvisum naar Moskou gaat (CG, p.16) en daarna verschillende Europese landen (Litouwen, Polen) doorkruist zonder er bescherming aan te vragen met uitzondering van Duitsland waar hij echter de beslissing niet heeft afgewacht. De Raad kan het CG volgen waar het hierover in de bestreden beslissing stelt dat dit gedrag *"onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid."*

De "nota's genomen bij het CGVS" die aan het verzoekschrift worden gevoegd, kunnen aan al het voormelde geen afbreuk doen. Verzoeker legt niet uit wat eruit moet worden afgeleid. Alleszins kunnen ze geen afbreuk doen aan het gehoorverslag van het CG waarbij verzoeker de kans kreeg om er opmerkingen op te maken, waarover het CG in de bestreden beslissing stelt: *"Per mail d.d. 14 mei 2024, ten slotte, werden post factum opmerkingen omtrent de notities van het persoonlijk onderhoud geformuleerd. Er dient te worden vastgesteld dat de opmerkingen enkel en alleen grammaticale en spellingscorrecties betreffen, evenals enkele kleine inhoudelijke correcties. Deze gaan evenwel niet over de kern van uw asielrelaas en kunnen bijgevolg de bovenstaande vaststelling inzake uw asielmotieven niet in positieve zin ombuigen."* Verzoeker brengt hiertegen niets in, zodat deze passage overeind blijft.

Ook de documenten die verzoeker neerlegt via zijn aanvullende nota kunnen aan al het voormelde geen afbreuk doen. Verzoeker omschrijft deze stukken als volgt:

“Bewijzen over de verwantschapsband aan te tonen – familiefoto’s

Foto’s waaruit blijkt dat deze familieleden in België op bezoek waren bij verzoeker

Video fragment van de 2 familieleden die nu in Amerika wonen – zal in een USB stick neergelegd worden tijdens de zitting

Kopie van de paspoorten van deze familieleden in VS

Verklaringen van deze familieleden – broer en de neef/schoonbroer van verzoeker

Bewijzen van werk

Medische stukken over zijn mentale toestand

Verzoeker wenst met deze stukken zijn verwantschapsband aan te tonen met zijn broer en neef/schoonbroer die voor de Amerikanen gewerkt hebben.

Verzoeker wenst met deze stukken aantonen dat hij verwesterd is en dat een terugkeer geen optie voor hem is en dat hij totaal verwesterd is.”

De aangekondigde USB-stick werd niet neergelegd ter terechtzitting. Zoals hierboven blijkt, is de Raad alleszins uitgegaan van de hypothese dat de verwantschap is aangetoond tussen verzoeker, zijn broer en zijn neef die in de Verenigde Staten verblijven. Er wordt ook niet betwist dat dezen voor de Amerikanen hebben gewerkt, dit in de periode 2005/2008-2013. Voor wat betreft de *“medische stukken”* is het de Raad niet duidelijk wat verzoeker hiermee wenst te bewerkstelligen in de huidige procedure. Het betreft een attest opgesteld in het Frans door een klinische psychologe op 4 december 2024 waarin wordt vermeld dat verzoeker zwaar depressief is en hoog scoort op de PTSD-schaal waarbij zonder enige verdere duiding wordt verwezen naar *“l’événement stressant”*. De Raad neemt er akte van dat in het attest wordt vermeld dat verzoeker van nabij moet worden opgevolgd en moet worden geholpen om een zeker emotionele stabiliteit te vinden, dat zijn veiligheidsnoden moeten worden tegemoetgekomen en dat gezinshereniging noodzakelijk is. In het attest wordt niet vermeld dat dit verzoeker heeft verhinderd om coherente verklaringen af te leggen bij de DVZ of bij het CG. De Raad heeft verzoeker met behulp van een tolk ter terechtzitting bevraagd en het blijkt niet dat hij werd gehinderd om te antwoorden en hij heeft dit ook niet kenbaar gemaakt. Toen op de zitting werd gevraagd om meer duiding te verstrekken over het medisch attest antwoordde de raadsman dat verzoeker zich enorm zorgen maakt; hij heeft drie dochters in Afghanistan, ze mogen niet naar school gaan, zijn vrouw zit thuis en hij heeft stress over de situatie in de toekomst. Op de vraag of het attest iets te maken heeft met het asielrelaas verduidelijkte de raadsman: *“Niets te maken met asielrelaas, gewoon zorgen over de toekomst en over zijn kinderen.”*

Voor wat betreft de bewijzen van werk en de kwestie van verwestering: die komen hierna aan bod.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd)

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt

door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen dergelijke individuele elementen aan. De foto's die hij neerlegt via de aanvullende nota betreffen vooreerst zijn huwelijk in Afghanistan en werden reeds neergelegd bij het CG. De Raad ziet niet in hoe hieruit verwestering kan worden afgeleid. Voorts betreft het een aantal foto's van verzoeker en zijn broer en zijn neef die vanuit de Verenigde Staten verzoeker een bezoekje gebracht hebben en die in eerste instantie de verwantschapsband met verzoeker moeten aantonen. De foto's tonen aan dat ze een uitstapje hebben gedaan naar het pretpark Walibi en dat ze samen aan een picknicktafel zitten tegen een bakstenen muur waarbij grote kartonnen bekers op de tafel staan. De Raad ziet niet in hoe hieruit verwestering kan worden afgeleid en dit wordt ook niet nader geduid, noch in de aanvullende nota, noch ter terechtzitting.

Verder wordt via de aanvullende nota een *“gelegenheidsformulier 2025- Tuinbouwsector”* overgemaakt. Er worden geen loonfiches overgemaakt. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij sedert december 2024 in deze sector aan de slag is in het Antwerpse. Er wordt voorts een niet gedateerde maar wel ondertekende brief overgemaakt van gedelegeerd bestuurder E.P. van de Herdi bv waarin wordt gesteld dat verzoeker *“op het huidige ogenblik”* als seizoenarbeider aan de slag is en zijn werk naar behoren uitvoert, waarbij hij stipt en beleefd is en kan samenwerken met andere nationaliteiten. E.P. stelt in de brief dat verzoekers werk wel *“vlotter”* zal moeten en dat als hij zijn werk goed gedaan heeft en zijn periode als seizoenarbeider gedaan is, zal worden geëvalueerd of verzoeker eventueel een tijdelijk contract zal worden aangeboden. Verder geeft E.P. aan dat ze er moeite mee heeft dat als verzoeker een afspraak heeft, hij de volledige dag afwezig is.

Het betreft dus een tewerkstelling met wat opmerkingen en het blijkt niet en er wordt ook niet geduid of er ondertussen al een evaluatie gebeurd is en verzoeker een tijdelijk contract werd aangeboden. Ter terechtzitting verklaart verzoeker nog dat als hij werkt hij zich beter voelt. Hij doet niets anders dan piekeren als hij niet moet werken en kan niet slapen. Op de vraag of hij nog iets anders doet dan werken antwoordt verzoeker dat hij niets anders doet, want hij is de hele tijd aan het piekeren.

Uit dit alles kan hoogstens blijken dat verzoeker werkwilgig is, wat zeker lovenswaardig is. De Raad gaat in de thans gevoerde procedure echter niet na of verzoeker in aanmerking komt voor een verblijfs-vergunning wegens een tewerkstelling. Hij gaat wel na of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Wat verzoeker neerlegt en verklaart kan er echter niet op wijzen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Er kan nergens concreet uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het rechtsplegingsdossier Afghanistan heeft verlaten op 8 november 2022 en dat hij, op basis van zijn aangegeven geboortedatum, toen ongeveer 29 jaar oud was. Hieruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam op 20 juni 2023 in België toe en verblijft hier ruim afgerond twee jaar, wat niet van een zodanig lange duur is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens toont verzoeker dit zoals gezegd niet concreet aan. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij heeft tijdens het gehoor bij het CG immers verklaard nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan, waar zijn echtgenote, drie dochters, zijn moeder, vader, zuster en broer verblijven. De laatste keer was een dag voor het persoonlijk onderhoud bij het CG (gehoorverslag CG, p.11). Ter terechtzitting verklaart hij nog contact te hebben gehad met zijn moeder en vrouw en dat dit van “gisteren” dateert. Hij moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

De Raad stipt hierbij nog aan dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban (cf. punt 3.1.1.).

Aan dit alles kan geen afbreuk worden gedaan door in de aanvullende nota op een algemene wijze te verwijzen naar een voetnoot van een EUAA-rapport van 8 december 2021 en te ontwikkelen: *“Taliban weten dat alle asielverhalen van de Afghaanse asielzoeker tegen de Taliban zijn. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schadalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen.”* Ook een algemene verwijzing naar een arrest van de Raad van 8 juni 2023 kan geen soelaas bieden. Elke behandeling van een verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld op zijn individuele merites, zoals verzoeker zelf opmerkt in zijn verzoekschrift en dus volstaat het niet om te verwijzen naar een arrest van de Raad in een andere zaak. Het frustreert verzoeker dat er geen precedentenwerking is in een continentaal rechtssysteem maar dit laat niet toe anders te concluderen. De Raad kan verzoeker wel volgen in zijn standpunt dat de taliban als een actor van vervolging en niet als een actor van bescherming kunnen worden beschouwd, maar dit neemt niet weg dat er eerst sprake moet zijn van vervolging van verzoeker, wat niet blijkt. Een risico op vervolging wegens verwestering kan ten slotte niet blijken uit een algemene verwijzing naar een mededeling van een woordvoerder van de taliban.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK),

C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die zeker en vast precair is en waarbij niet kan worden ontkend dat een zeer groot deel van de bevolking onder de armoedegrens leeft, overwegend wordt veroorzaakt door het handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij nog beschikt over een familiaal netwerk aldaar. Verzoeker heeft tijdens het gehoor bij het CG verklaard nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (cf. supra).

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de recentste informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld. Immers blijkt uit de aangereikte informatie globaal dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan nog verder is afgenomen aangezien geen enkele oppositiegroep nog een reële bedreiging vormt voor de machtspositie van de taliban die heden het hele Afghaanse grondgebied controleren. Er is wel een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – maar de veiligheidssituatie blijft positief evolueren. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van

het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiietische Hazara's. Doordat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert, werden ook de wegen significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100%. De ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of het gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, pp. 58 en 59). De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van november 2024 nog steeds actueel.

Er kunnen over de veiligheidssituatie in Afghanistan vele bladzijden worden geschreven. Kernvaststelling is echter dat de meest recente informatie niet wijst op nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het conflict en dat dit zeker niet kan worden afgeleid uit het algemeen betoog in het verzoekschrift.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *"willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict"*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard in 2000 te zijn verhuisd naar de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

Verzoeker brengt geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aan door algemeen te verwijzen naar *"zijn profiel"*.

Verzoeker brengt noch in het verzoekschrift – waarin voornamelijk informatie wordt aangestipt van voor de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 en van kort daarna – noch nadien andersluidende informatie aan waaruit blijkt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst die in tegenstelling tot wat hij verkondigt in het verzoekschrift, niet Baghlan maar wel Kunar is. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

Een verwijzing naar informatie op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, gericht aan Belgische staatsburgers, waarbij bovendien geen weblink en evenmin een datum van consultatie wordt weergegeven, is in dit verband niet dienstig.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, de voormelde bepalingen heeft geschonden. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

Beide middelen zijn bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad benadrukt nogmaals dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

Dat de situatie economisch en humanitair en op het vlak van mensenrechten erop achteruit gaat in Afghanistan wordt niet betwist en hierover kunnen vele bladzijden worden geschreven, maar de nood aan internationale bescherming moet individueel worden aangetoond. Uit de aangereikte landen-informatie blijkt zeker dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijfen-twintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA